

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	9
คำนำ	11
01 อย่าทำในสิ่งที่ตัวเองรัก	13
02 ทำงานให้สำเร็จโดยไม่ต้องทำให้เสร็จทุกสิ่ง	18
03 ทางลัดสู่ความสำเร็จ	23
04 คับหาภาวะสิ้นไหลของคุณ	29
05 7 วิธีทำงานที่ตัวเองไม่ชอบ	33
06 วิธีคิดของคนที่ทำผลลัพธ์ได้มาก โดยใช้เวลาน้อย	41
07 คนที่ประสบความสำเร็จที่สุด เขาประชุมกันอย่างไร	45
08 เลิกวัฒนธรรมการทำงานดึก	51

09	7 เทคนิคจัดการเวลาที่ได้ผลที่สุด	55
10	การบริหารโอกาสเป็นใหม่	63
11	อดทนในสิ่งที่ตัวเองรัก	68
12	“เกือบสมบูรณ์แบบ” อาจดีกว่า “สมบูรณ์แบบ”	72
13	เทคนิคเพิ่ม Productivity ใน 1 นาที	77
14	แ่งงานเสร็จยังไม่พอ แต่ต้อง “สำเร็จ” ด้วย	81
15	NATO - ปรากฏการณ์ถ่วงความเจริญขององค์กร	86
16	แบบประเมินงานในฝัน	92
17	วิธี Say No ให้อีกฝ่าย Say Yes	98
18	สำเร็จหรือล้มเหลว ต่างกันแค่คำว่า “จะ”	111
19	10 วิธีเพิ่ม Productivity ในการทำงาน	116
20	เทคนิคหยุดพักให้ได้ผล	121
21	“ความยุ่ง” คือตัวบ่งบอกถึงสิ่งผิดพลาด	127
22	Synchronization – ปัจจัยที่หลอมรวม ทีมงานให้เป็นหนึ่งเดียว	131
23	เริ่มต้นดีมีชัยไปกว่าครึ่ง	136

24	คุณคือคนแบบไหน	141
25	5 เทคนิคที่ทำให้เรา Productive	146
26	คำถามที่ต้องตอบก่อนจะออกจาก Comfort Zone	153
27	ศาสตร์และศิลป์แห่งการโอ้อวด	158
28	ให้รางวัลอย่างไรถึงจะจูงใจคนได้จริง	163
29	ด้านมืดและด้านสว่างของกฎระเบียบ	169
30	คุณกำลังจูงใจพนักงานด้วยเงินอยู่หรือเปล่า	173
31	โลกการทำงานสองใบ	182
32	AI กับเด็กฝึกงาน	187
33	ทักษะที่ต้องมีสำหรับยุคที่ AI ครองเมือง	191
34	หลักการลงทุนแบบการปลูกไม้ยืนต้น	197
35	คำถามสุดท้ายก่อนลาออกจากงาน	210
	บทส่งท้าย	217
	คำขอบคุณ	219
	ประวัติผู้เขียน	221

คำนำสำนักพิมพ์

ในยุคที่การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นรวดเร็วแบบไม่เคยเป็นมาก่อน
โลกการทำงานก็เปลี่ยนตามไปด้วยอัตราเร็วพอ ๆ กัน
ความรู้และทักษะที่เคยใช้ได้ในวันนี้อาจล้าสมัยไปใน
วันพรุ่งนี้

แต่ใครจะไปคิดว่าจริง ๆ แล้ว “วิธีคิด” ก็ล้าสมัย
ได้เช่นกัน

เพราะถ้าวิธีคิดยังไม่ได้รับการอัปเดต ต่อให้พัฒนา
ความรู้และทักษะมากแค่ไหนก็ยากที่จะตามโลกที่หมุนเร็วขึ้น
ทุกวันได้ทัน

นั่นคือแนวคิดที่อาจารย์นภดล ร่มโพธิ์ พูดถึงอยู่เสมอ
ทั้งในการบรรยายและใน Podcast ช่อง Nopadol's Story
และเป็นที่มาของหนังสือเล่มนี้นั่นเอง

หนังสือเล่มนี้จะนำเสนอแนวทางในการอัปเดต “วิธีคิด”
ให้เท่าทันอนาคตที่กำลังจะมาถึง โดยถ่ายทอดด้วยสไตล์การ
ย่อยเรื่องยาก ๆ ให้ดูง่าย ผ่างด้วยภาพสวยงามแต่หนักแน่น

จริงจัง เหมือนมีโค้ชผู้ปรารถนาดีมานั่งสอนข้าง ๆ อันเป็น
เอกลักษณ์ประจำตัวของอาจารย์นภดล

35 บทความที่สั้นกระชับจะพาคุณท่องไปในโลกแห่งการ
ทำงาน แล้วทำทนายชุดความคิดเดิมก่อนจะกระตุ้นให้มองใน
มุมใหม่ ได้ตั้งแต่เรื่องการพัฒนาตัวเอง การบริหารเวลา
การบริหารโอกาส การลงทุน การลาออกไปทำธุรกิจของตัวเอง
ไปจนถึงเรื่องสำคัญอีกมากมายที่คนทำงานควรรู้

วิธีคิดก็มีวันหมดอายุ...

อย่ารอให้ถึงวันนั้น ลงมือเปลี่ยนแปลงเสียตั้งแต่วันนี้

สำนักพิมพ์วีเลิร์น

คำนำ

โลกเปลี่ยนไปเร็ว เร็วมากจนกระทั่งสิ่งที่เราเรียนรู้ในวันนี้อาจล้าสมัยไปในไม่ช้า ดังนั้นการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลาจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

คำว่า “จบการศึกษา” ที่นิสิตนักศึกษา มักใช้กันในวันรับปริญญาอาจกลายเป็นคำที่ล้าสมัย เพราะการศึกษาจะไม่มีวันจบอีกต่อไป

การเรียนจบเป็นแค่จุดเริ่มต้นของสิ่งที่ท้าทายกว่า ซึ่งก็คือโลกแห่งการทำงาน

หลายคนอาจเคยพยายามทำงานให้สำเร็จโดยศึกษาสิ่งที่คนอื่นสำเร็จแล้วเคยทำ แต่ความยากคือ สิ่งที่เคยทำแล้วสำเร็จในอดีตไม่ได้เป็นสิ่งยืนยันว่าจะสำเร็จต่อไปได้ในอนาคต

หากเราต้องการความสำเร็จ สิ่งแรกที่เราต้องเปลี่ยนคือความคิดของเราเอง และความคิดนี้ต้องเป็นความคิดที่นำเราไปสู่อนาคตมากกว่าความคิดที่เคยคิดตาม ๆ กันมาในอดีต

หนังสือเล่มนี้ได้ถูกเขียนขึ้นมาเพื่อตอบโจทย์นี้ โดยพยายามนำเสนอแนวคิดใหม่ ๆ ที่ได้จากการกลั่นกรองจาก

ประสบการณ์ตรงในการทำงาน การพูดคุยกับคนที่สำเร็จและ
ล้มเหลวในการทำงาน รวมถึงจากการอ่านหนังสือหลาย ๆ เล่ม
เมื่ออ่านจบ คุณจะรู้วิธีจัดการการทำงานของคุณในยุคที่
“เมื่อวิถีคิดที่คุณมีใช้กับงานในวันพรุ่งนี้ไม่ได้”

ขอให้ทุกท่านประสบความสำเร็จในการทำงานครับ

ศาสตราจารย์ ดร.นพดล รมโพธิ์
อาจารย์ประจำสาขาวิชาการบริหารการปฏิบัติการ
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เจ้าของช่อง Podcast และเพจ Facebook ชื่อ Nopadol's Story
และนักเขียนหนังสือเบสต์เซลเลอร์หลายเล่ม

01

อย่าทำในสิ่งที่ตัวเองรัก

ผมเขียนหัวข้อผิดหรือเปล่า น่าจะเป็นให้ทำในสิ่งที่ตัวเองรัก ไม่ใช่หरो เพราะถ้าทำในสิ่งที่ตัวเองรัก เราจะได้ดีไง ใคร ๆ ก็บอกว่าให้ทำตามความฝันของตัวเองกันทั้งนั้น

ไม่ได้ผิดครับ ผมตั้งใจจะเขียนแบบนี้จริง ๆ ผมได้มีโอกาสอ่านหนังสือและดูคลิปวิดีโอที่มีหลาย ๆ คนยืนยันเรื่องนี้เช่นกัน รู้จัก Mark Cuban ไหมครับ เขาเป็นเศรษฐีระดับพันล้าน (เหรียญสหรัฐ) ที่เป็นเจ้าของทีมบาสเกตบอลชื่อดังอย่าง Dallas Mavericks เขาก็บอกว่า “Don’t follow your passion.” พุดง่าย ๆ คืออย่าทำอะไรตามสิ่งที่ตัวเองลุ่มหลงนั้นแหละ

อ้าว ชักจะงงแล้ว ทำไมเราถึงไม่ควรทำในสิ่งที่เราลุ่มหลงละ ผมขอแยกประเด็นออกมาให้ชัด ๆ ดังนี้ครับ

ถ้าเราทำเพราะความชอบ ความสนุก ตรงนี้ไม่ได้ห้ามเลยครับ ทำไปเลย แต่ถ้าจะทำเพื่อเป็นงานหลัก ตรงนี้ต้องดูดี ๆ ครับ อย่าง Mark Cuban เขาก็ลุ่มหลงในเบสบอล แต่เขาตีลูก

ไม่เก่ง เขาลุ่มหลงในบาสเกตบอล แต่เขาก็กระโดดได้ไม่สูง
ลองคิดว่าถ้าเขาทำตามความฝันไป เขาอาจจะกลายเป็น
นักกีฬาตาด ๆ คนหนึ่ง หรืออาจจะไม่ได้เป็นนักกีฬาเลยด้วยซ้ำ
และก็คงไม่ได้เป็นเศรษฐีพันล้านเหมือนอย่างปัจจุบัน

สิ่งที่เขาเสนอคือ ให้ “Follow your effort.” ครับ หมายถึง
ให้ทำในสิ่งที่เราทำได้ดี แล้ววิ่งทำไปเรื่อย ๆ เราก็จะเก่งขึ้น
เรื่อย ๆ และเขายกความลับคือ เดี่ยวเราก็ชอบในสิ่งที่เรา
ทำนั้นแหละ เพราะไม่มีใครไม่ชอบงานที่ตัวเองทำได้ดีมาก
พูดง่าย ๆ คือ สิ่งไหนที่เราเก่ง เราก็จะชอบสิ่งนั้นในที่สุด
อย่างตัวผมเองนะครับ ตอนแรกผมไม่ได้ชอบสอนสักเท่าไร
(นี่คือชีวิตจริงก่อนจะมาเป็นอาจารย์เลยครับ) แต่พอสอนไป
เรื่อย ๆ วันแล้ววันเล่า ผมก็สอนดีขึ้นเรื่อย ๆ ผู้เรียนให้คะแนน
ประเมินดี มีคำชม ในที่สุดผมก็ชอบการสอนไปโดยอัตโนมัติ

อีกประการหนึ่งคือ เวลาเราทำตามความฝันนั้น บางทีกลับ
กลายเป็นว่าเราทำลายความฝันของตัวเองไป เพราะหลาย ๆ
ครั้งเราแค่รักที่จะทำ แต่เมื่อเรา “ต้อง” ทำสิ่งนั้น เราอาจจะ
พบว่ามันไม่ใช่สิ่งที่เราชอบเสมอไปนะครับ

ผมเคยมีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทุกคนที่รู้จักผมคง
ทราบดีว่าผมชอบเขียน ที่นี้มีสำนักข่าวแห่งหนึ่งจ้างให้ผมเขียน
คอลัมน์ครับ ซึ่งผมก็รับเพราะผมคิดว่าตรงกับ Passion ของ

ตัวเอง แต่เป็นที่น่าประหลาดใจว่า ตอนที่ผมเขียนโดยอิสระนั้น ผมเขียนได้คล่องมาก ในแต่ละวันผมมีไอเดียมาเขียนมากมาย เต็มไปหมด แต่พอผม “ต้อง” เขียนตามโจทย์ของสำนักข่าว กลับกลายเป็นว่าผมเขียนไม่ค่อยออกและรู้สึกว่าการเขียนได้ไม่ดี เท่ากับตอนที่คิดจะเขียนขึ้นเอง

นี่ขนาดเป็นการเขียนที่ได้รับค่าตอบแทนเป็นครั้งคราวนะครับ ยังไม่ใช่อาชีพ “นักเขียน” หรือ “นักข่าว” ถ้ากลายเป็นอาชีพที่ต้องส่งต้นฉบับให้ทันกำหนดทุก ๆ วัน ผมอาจจะเกลียดการเขียนไปเลยก็เป็นได้ครับ (และเรื่องนี้ก็ลงเอยตรงที่สำนักข่าวแห่งนั้นมีการเปลี่ยนแปลงนโยบาย เลยกอหยุดพักคอลัมน์นั้นไปก่อน ซึ่งก็ตรงใจผมพอดี)

สิ่งหนึ่งที่เราต้องชัดเจนกับตัวเองคือ อะไรคือสิ่งที่เรา “ลุ่มหลง” กันแน่ ผมเห็นคนจำนวนมากที่อยากเปิดร้านกาแฟเพียงเพราะว่าเขาชอบดื่มกาแฟ ต้องชัดเจนนะครับ เราชอบ “ดื่มกาแฟ” แต่เราไม่ได้ชอบ “เปิดร้านกาแฟ” พอเราซึ่งชอบดื่มกาแฟไปเปิดร้านกาแฟ สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ เราต้องบริการลูกค้า ต้องคิดเงิน ต้องหาเงินมาปรับปรุงร้าน ซึ่งอาจไม่ใช่งานที่เราชอบเลยก็ได้ และสุดท้ายเราก็จะไปไม่รอด

ตอนเด็ก ๆ ผมเคยคิดอยากเป็นนักฟุตบอลเพราะผมชอบ “ฟุตบอล” แต่โชคดีที่ผมไม่ได้ตัดสินใจไปเป็นนักฟุตบอล

เพราะพอเวลาผ่านไปมานั่งนึกย้อนดู ผมพบว่าจริง ๆ แล้วสิ่งที่ผมลุ่มหลงคือการ “เชียร์” ฟุตบอลครับ ไม่ใช่การ “เป็น” นักฟุตบอลอาชีพ ผมรู้เลยครับว่าถ้าต่อนั้นผมลาออกจากโรงเรียนเพื่อไปเตะฟุตบอลตามความฝัน สิ่งที่จะเกิดขึ้นคือ ผมคงต้องตื่นแต่เช้าออกไปวิ่ง ซ้อม ๆ ๆ ๆ และทำอย่างนี้ทุกวัน เพื่อจะได้ลงแข่ง ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องจะชนะหรือเปล่านะครับ แค่นี้ก็รู้สึกเบื่อแล้ว เพราะผมชอบดูฟุตบอลหรือเตะฟุตบอลกับเพื่อน ๆ มากกว่า ซินไปทำเป็นอาชีพแบบนี้ ไม่นานก็คงเลิกแล้วคราวนี้ก็คงแว้งคว้างน่าดูเหมือนกัน

ทั้งนี้ผมไม่ได้ต่อต้านการทำในสิ่งที่ตัวเองรักหรอกครับ เพียงแต่ขอเตือนว่า เราต้องชัดเจนว่าเรารักอะไรกันแน่ แล้วถ้าต้องทำสิ่งที่ตัวเองรักเพื่อเป็นอาชีพ เราจะยังรักสิ่งนั้นอยู่หรือเปล่า ถ้าชัดเจนตรงนี้แล้วคิดว่าใช่ ก็ไม่มีใครห้ามครับ คิดให้ดี ๆ แล้วลุยไปได้เลย

Future Mindset

Don't follow your passion, follow your effort.

02

ทำงานให้สำเร็จ
โดยไม่ต้องทำให้เสร็จ
ทุกสิ่ง

เวลาผมไปบรรยายเรื่องการวัดผล ผมมักไม่พลาดที่จะพูดเรื่องนี้ครับ เพราะสำหรับผมแล้ว มันเป็นแนวคิดที่เวิร์กมาก

ปัญหาของผู้บริหารส่วนใหญ่คือ เรามีทรัพยากรจำกัดอยู่เสมอ และถ้าเราเอาทรัพยากรที่มีจำกัดอยู่แล้วไปใช้ในการแก้ปัญหาหลาย ๆ อย่างพร้อมกัน เรามักจะแก้ไม่ได้สักปัญหา และทรัพยากรที่มีน้อยอยู่แล้วก็จะหมดไปในที่สุด

แล้วควรจะทำอย่างไร

สิ่งที่เราควรทำคือ เราควรแก้ปัญหาที่สำคัญที่สุดก่อนครับ เหมือนกับกฎของ Pareto หรือหลายคนรู้จักกันในชื่อกฎ 80/20 ที่บอกว่า 20 เปอร์เซ็นต์ของปัญหาสร้างความเสียหาย 80 เปอร์เซ็นต์ของความเสียหายทั้งหมด ส่วนอีก 80 เปอร์เซ็นต์ของปัญหาที่เหลือรวมกันสร้างความเสียหายเพียง 20 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

ประเด็นคือเราต้องทำให้เจอว่าปัญหาสำคัญ 20 เปอร์เซ็นต์นั้น อยู่ที่ไหน และตรงนี้แหละครับที่เราสามารถนำเครื่องมือที่เรียกว่า P-I Matrix มาปรับใช้ได้

P-I Matrix คือการวัดใน 2 ด้าน ได้แก่ Performance (P) หรือระดับของผลการดำเนินงาน และ Importance (I) หรือระดับความสำคัญ

เวลาวัดหรือประเมินอะไรก็ตาม อย่าลืมประเมิน 2 ด้านนะครับ นั่นคือ เราทำสิ่งนั้นได้ดีแค่ไหน และสิ่งนั้นสำคัญกับเราขนาดไหน ส่วนใหญ่แล้วผลการประเมินจะออกมาเป็นหนึ่งในสี่แบบดังต่อไปนี้

① เราทำได้ดีมาก และสิ่งนั้นสำคัญมาก

หากออกมาเป็นแบบนี้ กลยุทธ์ง่าย ๆ คือ เราต้องพยายามรักษาระดับไว้ครับ เพราะเราทำได้ดีแล้ว และสิ่งนั้นก็สำคัญมากด้วย เช่น ผมเป็นอาจารย์ หน้าที่ที่สำคัญของผมคือการสอนหนังสือ และผมก็สอนหนังสือได้ดีมาก แบบนี้ถือว่าดีแล้วครับ

② เราทำได้ดีมาก แต่สิ่งนั้นไม่สำคัญ

อันนี้แปลว่าเราทุ่มเทเวลามากเกินไป ใช้ทรัพยากรมากเกินไป หรือพูดง่าย ๆ ว่าเราทุ่มเทผิดที่ครับ แบบนี้ต้องปรับเปลี่ยนใหม่

เช่น ผมจัดแฟ้มเก่งมาก แต่ผมเป็นอาจารย์ ถ้าผมเอาเวลาไปนั่งจัดแฟ้ม อาจจะทำได้ดีที่สุด ๆ แต่มันเป็นการใช้เวลาไปผิดที่ผิดจุดครับ เราควรให้คนอื่นทำเรื่องนี้แทนดีกว่า แล้วเอาเวลาไปใช้ทำสิ่งที่สำคัญมากกว่านี้

③ เรากำทำได้ไม่ดี และสิ่งนั้นก็สำคัญ

ถ้าเป็นแบบนี้ไม่ต้องตกใจครับ เราทำถูกแล้ว เพราะเรามีเวลาจำกัด ผมอาจจะจัดแฟ้มได้ดีไม่ผิด ก็ถูกแล้ว และผมก็ไม่ควรไปฝึกจัดแฟ้มให้ดีขึ้น เพราะมันไม่สำคัญกับอาชีพของผมในฐานะอาจารย์สักเท่าไร

④ เรากำทำได้ไม่ดี แต่สิ่งนั้นสำคัญมาก

อันนี้แหละครับคือจุดที่เราต้องปรับปรุงตัวเองอย่างเร่งด่วน เพราะถ้าปล่อยไว้เราแย่แน่ ๆ เช่น ถ้าผมสอนไม่ดี แต่การสอนเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับคนที่ เป็นอาจารย์ ผมก็ควรเอาเวลาที่มีอยู่ไปใช้ในการปรับปรุงการสอนให้ดีที่สุด (อย่ามัวไปนั่งจัดแฟ้ม)

เพราะฉะนั้นในบรรดากิจกรรมทั้งหมดที่เราทำ พยายามให้เป็นแบบที่ 1 กับ 3 ให้มากที่สุดครับ กล่าวคือ เราควรทำได้ดีมากในสิ่งที่สำคัญ (แบบที่ 1) ส่วนสิ่งที่ไม่สำคัญนั้นเราก็ไม่จำเป็นต้องทุ่มเทเวลามาก (เพราะเรามีเวลาจำกัด) และไม่จำเป็นต้องทำให้ดีนัก (แบบที่ 3) สำหรับกิจกรรมที่อยู่ในแบบที่ 2 (ทุ่มเท

ทำในสิ่งที่ไม่สำคัญ) กับแบบที่ 4 (ทำได้ไม่ดีในสิ่งที่สำคัญ) นั้น ต้องพยายามลดลงให้มากที่สุดครับ

คนสำเร็จไม่ใช่คนที่มีเวลาหรือทรัพยากรมากกว่าคนอื่น แต่เป็นคนที่ใช้เวลาและทรัพยากรไปอย่างถูกต้องมากกว่าครับ

Future Mindset

แก้ปัญหาสำคัญที่สุดก่อน ถ้าเอาทรัพยากรที่มีจำกัด ไปแก้ปัญหาหลายอย่างพร้อมกัน สุดท้ายมักจะแก้ไม่ได้สักอย่าง